

Tale om Fare for Grundloven og det monarkiske Princip o. s. v. Men det har ogsaa klart viist sig under Debatterne i den senere Tid, at disse Farer for Dieblisset ikke behøve at gjøre Noget fynderlig bange. Men naar det har viist sig, forekommer det mig aldeles klart, at naar de Forhold, der kunde bringe En til at slutte sig til en Regjering, som man i Dvrigt ikke kan slutte sig til — jeg har i det Mindste aldrig erklæret mig for nogen Tilhænger af den; tværtimod, jeg har altid paa det Bestemteste udtalt, at skjøndt jeg ikke var nogen Tilhænger af Regjeringen, vilde jeg dog, saaledes som jeg opfattede de dieblisselige Forhold, den Gang, slutte mig til den paa Grund af, at disse ere blevne ganske andre — maa vi, som tage Forholdene, som de virkelige ere, nu træde op paa en anden Maade. Derimod kan jeg godt forstaa, at de Herrer paa en vis Side af Salen, der have en stor Fordel af, at man ikke ser, hvad Kampen egentlig dreier sig om, gjøre alt Muligt, for at det skal komme til at tage sig ud, som om Situationen endnu bestandig var den samme og mit Standpunkt var forandret. Deri ligger jo Uenigheden mellem os; de Herrer ville ikke indrømme, at Situationen er forandret; men derpaa svarer jeg, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimiestad) svarede paa mine Indvendinger imod Grundloven, at der er Ting, der ere saa soleklare, at man ikke selv med sin bedste Billie kan negte dem, og jeg tror virkelig, at den Tid ikke vil være langt borte, da man vil indrømme dette; ja der er allerede i forskjellige af Hovedstadsbladene ligefrem gjort den Indrømmelse, at Situationen er en anden og fredeligere. Om det er sket i polemisk Interesse, veed jeg ikke, men det er gjort, og jeg tror, at det er umuligt for dem, der have gjort denne Indrømmelse, at hævde, at Situationen dog er den samme, som den var i Efteraaret; thi enten er der viist Maadehold, eller der er kommen modererende Forklaringer tilveie, og saa er Situationen ikke den samme, eller ogsaa har der ikke viist sig noget Maadehold, og saa er Situationen den samme. Dog om hvorledes Forholdene egentlig ere, blive vi nok efterhaanden enige. Jeg skal nu sluttelig gjøre en lille Bemærkning med Hensyn til, hvad der er blevet anført om, at der slet ingen Fare skulde være ved at lægge Valgstederne i Kjøbstæderne, selv i det Tilfælde, hvor Sanddistrikket laa meget langt fra Valgstedet; man ansatte nemlig den Umstændighed, at man kunde fjøre. Ja, det kan man ganske vist; men jeg tror oprigtig talt, at disse Kjøreture ikke altid ere ganske heldige, thi man kommer ikke til at fjøre, hvis man ikke vil stemme i en nogenlunde bestemt Retning. Derfor er det altid heldigere, om man kan gaa, thi saa er man ganske uafhængig. Mon forresten, de Herrer fra Kjøbstæderne saa ikke ogsaa fjøre deres Velgere, og de kunne vistnok fjøre meget langt med dem. Sluttelig vil jeg tillade mig lige over for den høit-

ærede Minister at gjøre en Bemærkning, der ikke vedkommer Striden, men som angaar de Raart, som den ærede Minister var saa venlig at love os som en Hjælp. Der blev igaar gjort en Bemærkning om, at det var ønskelig, om de nye Valgkredse kunde blive affatte paa Raartet, og jeg vil da fremsætte som en Bøn — thi det er maasse for meget at forlange — at baade de nye og de gamle Kredse bleve ansatte paa Raartet med forskellige Farver, da det i høi Grad vil lette Overfigten. Det er nemlig meget vanskeligt for os, der ikke ere kjendte i hele Landet, at orientere os, naar dette ikke er sket (Sudenrigsministeren: Raartene ere saaledes). Ja, saa er jeg i den Henseende fuldkommen tilfredsstillet.

Judenrigsministeren: Der er endnu en Ting, som stadigt er mig uklar, og det er, hvorledes det ærede Medlem, der nu sidst talte, kan komme bort fra, at der her foreligger et Grundlovs spørgsmål. Det ærede Medlem sagde, at Ingen havde ført Argument derfor. Jeg siger, at Grundlovens egne Ord ere Argument; der behøves ikke noget andet Argument end at læse den. Det forekom mig, at det ærede Medlem, for at vise, at det ikke var noget Grundlovs spørgsmål, lod, som om Paragrafens første Del ikke stod der. Han sagde, at Meningen med det første Stykke af Paragrafen kun var den, at der skulde være 100 Valgkredse. Nei, det er slet ikke Meningen; Meningen er den, at den vil, hvad den vistnok ogsaa bør, idet der ellers vilde være et overordentlig stort Hul i Grundloven, give det Princip, hvorefter Folkethingsvalgkredsene skulle deles; jeg ser ikke rettere, end at det vilde have været aldeles uforhvarligt, hvis Grundloven havde ladet et saa vigtigt Punkt aldeles uomtalt og havde henlagt det til Valgloven. Jeg skulde tage meget fejl, om man ikke ogsaa under de Forhandlinger, der dengang fandt Sted, fremhævede Nødvendigheden af, at der var en saadan Basis, et saadant Princip givet i selve Grundloven. Jeg tilstaar, at det fremdeles er mig ufatteligt, hvorledes det ærede Medlem i de Udtryk, der staa, kan se en Tilkjendegivelse af, at der skulde være 100 Valgkredse. Hvis det var Meningen, hvorfor i al Verden sagde man da ikke ligefrem, at der skulde være 100 Valgkredse? Man maatte da rigtignok tillige have givet en anden Regel for, hvorledes disse Valgkredse for Fremtiden skulde ordnes, saaledes at man stadig beholdt de 100 Valgkredse. Dette giver Grundloven ikke, og derfor tror jeg, det er fuldt berettiget at sige, at Grundloven vel dengang har søgt at ordne Valgkredsene til et Tal af 100 foruden Færperne; men tillige har erkjendt den Grundsatning for rigtig, hvad jeg synes, man vanskeligt skal kunne negte, at Befolkningens Formerkelse maatte have Indslydelse paa Folkethingets Medlemmers Antal. Det forekommer mig, at Grundloven har sagt dette saa klart